

Valkea laiva

Silmäillessäni Ultra-lehden ja muiden vastaavien artikkeleja ja ilmoituspalstoja, aika usein mieleeni nousee Aino Kallaksen novelli Lasnamäen valkea laiva. Jos olet lukenut sen, ymmärrät kyllä miksi.

Aino Kallas on silloin tällöin uudelleen palaava nuoruusajan ihastus, jonka virolaista luonnon- ja sielunmystiikkaa henkivät kertomukset aikanaan synnyttivät jännän kaipuun etenkin Saarenmaalle. Viisitoista vuotta sitten kun sukulaiskansamme vapautuminen alkoi siintää, opiskelin kieltä ja taiteenharrastajaystävieni kanssa suuntasimme avautuvalle Saarenmaalle. Oli kuin vanhan kodin olisin löytänyt. Sen jälkeen matka on vienyt monta kertaa katajaketojen rauhaan, matalaan maisemaan ja monen koskettavan muiston äärelle. Niin, muiston! Kerron niistä yhden.

On maita ja paikkoja, joihin tuntee erityistä vetoa, vaikei niissä ole käynytäkään, ainakaan tässä hahmossa. On mielenkiintoista avautua tuolle tunteelle ja esimerkiksi hyvän kartan avulla tunnustella missä vetovoima on suurinta. Olen löytänyt muinaisen asuinseutuni Kiinasta ja aika tuoreen kotipaikan Sörven säärestä Saarenmaalta. Paikallistettuani sen suunnilleen kartalle pyysin sikäläistä tuttavaani kuskiksi, sillä halusin katsella vanhoja kalmistoja. Sen enempiä en selittänyt. Suurta asutusta ajattelemallani paikalla ei ollut eikä kirkkoa, mutta kiviainan ympäröimä hautausmaa juuri siinä missä pitikin. Halusin kulkea siellä yksin, koska ainakin minulla toisen ihmisen energiat saattavat häiritä herkempien vaistoamista.

Kävelin hiljalleen kesäpäivän lämmössä vanhojen kivien vaiheilla kun perhonen kiinnitti huomioni. Seurasin sen lentoa kahden korkean pyöreäpäisen kiviäpaaden luo, joista toiselle se laskeutui. Voitte varmaan arvata tunteeni tuolla hetkellä. Syvä rauha ja kunnioitus ja kiitollisuus suurta Elämän antajaa kohtaan täytti sydämeni, sillä tunsin, että juuri siihen eräs vanha kalastaja oli kerran laskettu lepoon. Saaren pehmeään kalkkikiveen kaiverretut nimet ja vuosiluvut olivat suolaisissa tuulissa kuluneet mahdottomiksi lukea, ja juuri niin olikin oikein. Olin saanut kokea sen mikä piti, ja enempää en tarvinnut.

* * *

Niin, minun piti kertoa miksi tuo Aino Kallaksen järkyttävä novelli näinä päivinä usein nousee mieleeni. Mutta senhän itsekukin löytää kirjastosta, joten jatkan vielä noista elämää suuremmista energioista, joita meidän kaikkien on suotu tuntea sitä mukaa kun vapautamme mieleemme sinne kaadetuista sekalaisista kuormista ja avaamme sydämemme yksinkertaisuudelle ja puhtaudelle. Yhteys tietoon on meissä itsessämme.

Tieto-sana on samaa sukua kuin tie. Myös tie on itsessämme. Aivan samoin kuin on mahdollista tunnustella jotain ammuin haihtunutta, on mahdollista aavistella myös tulevaa. Nykyinen on tien valmistamista tulevalle.

Heikki Juutilainen

ULTRA 5-6/2005